Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия, ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЕКТИВ

Броят е финансиран от европейския проект „Успех"
BG051PO001-4.2.05

БРОЙ 23
ФЕВРУАРИ
2014 г.

Б. Брехт

Мариела Гавазова с нови постижения по литература

Искам да ви запозная с Мариела Гавазова, ученичка от 12.е клас на ЕГ „Бертолт Брехт", гр. Пазарджик. През изминалата година тя участва в няколко конкурса по литература, като представя съчинения в различни жанрове. Признанието за таланта ѝ не закъснява и тя получава най-различни награди. Първият конкурс е под надслов „Хората – еднакви и различни", който се проведе през м. март 2013 година. Спечелването на първа награда е първото признание за Мариела. Това я мотивира да продължи да участва в подобни литературни състезания. Най-новото постижение на Мариела е спечелването на две първи места в раздел поезия с творбата „Зимна приказка" и в раздел проза с „Коледна идилия" на литературно състезание с коледна тематика. Наградата за успеха е чисто нов таблет.

Въпросът ми към Мариела беше:

Защо участваш в такива конкурси, каква е твоята мотивация?

Това, което ме мотивира да участвам, далеч не са наградите. Аз взимам участие, защото изпитвам истинско удовлетворение и щастие, когато видя името си там – сред първите места. Чувството, че някой е оценил творбите ти толкова високо, че те са му въздействали, е наистина прекрасно.

Потърсих учителката по литература на Мариела, г-жа Фани Попова, която сподели впечатленията си за нея с нескрита гордост.

Г-жо Попова, какъв човек е Мариела?

Преди всичко тя е силно емоционална личност. Мариела се отличава с изключително присъствие в часовете по Литература. Тя е от хората, с които учителят води диалог без думи. Най-важното обаче е, че тя е човек, на когото може да се разчита.

Г-жо Попова, с какво според вас Мариела е заслужила наградите си?

Това, което я е развило, е нейната лична отговорност, страстта ѝ към четенето и към творческото писане. Голям пирнос има и обучението ѝ по английски под ръководството на госпожа Дурева. Нейните литературни произведения са оценени от национално жури в два национални конкурса.

Диляна Желязкова, 8.в клас

КОЛЕДЕН ДАР

(по Иван Вазов)

„Погледът на Вера бягаше извън стаята, но бе така далеко и безцелно. Тя го беше опряла долу към един съседски двор. В дъното на тоя двор имаше бедна полусрутена къщица с нисък комин, който гледаше печално към небето, без да изпуска към него топъл дим. Изпод нависналата и изкривена стряха поглеждаше едно прозорче, трите разбити стъкла на което бяха запушени с дрипи, а пред прага на ниските врата се бе натрупала пряспа сняг."

Снежните фъртуни навън тревожно и възбудено разнасят благозвучието на смразяващата реалност: „And it's not a cry that you hear at night. It's not somebody who's seen the light. It's a cold and it's a broken Hallelujah"

А камбаненият звън тържествено, и някак твърде грозно и натрапчиво, напомня на по-заможните същества, „че времето тече, минава и си замина-ва като влак на жп гара, който никога не ще се върне отново същият".

„Студено беше. Коминте изхвърляха черни стълпове дим към безгласното пепеляво небе и чудно, тоя дим беше сега така весел, така приветлив, така радваше душата! Той наумяваше топлината, благоденствието, задоволството, което окръжаваше щастливите на тоя свят" по времето на Рождествените празници. „Но големите къщи мълчат, те са бездушни, а щастливите човеци не чуват (Уви! Щастието има тоя порок – да затъпява слуховото тъпанче.), благодатното бумтене на пещта не допуска до ухото им острата песен на фъртуната в пробитата къща на сиромаха."

Продължение на стр. 3

ЕДНА БЛАГОРОДНА ИНИЦИАТИВА

Мария е младо двадесетгодишно момиче. Диагнозата ѝ е бъбречна недостатъчност. Вече почти година тя се бори за живота си. Всяка седмица по 3 пъти посещава хемодиализа. Тя претърпява неуспешна трансплантация на бъбрек с донор – нейната майка. Сега Мария се нуждае от спешна нова операция в чужбина. Необходима е сумата от 92 000 евро.

Екатерина Стойчева и Златомир Георгиев от 12.ж клас поеха сами благородната инициатива да помогнат на Мария. Г-жа Гунчева, класен ръководител на 12.ж, сподели с нас, че Екатерина и Златомир не са познавали лично момичето, а са били водени от чистосърдечна доброта. „Когато разбраха за Мария, те направиха клип. След това минаха по класовете, разказаха за нещастната съдба на момичето с призив към съучениците си да помогнат. Те прегърнаха идеята, която покъсно прерасна в инициативата за благотворителния базар, в който взе участие цялото училище.“ – споделя за вестника г-жа Гунчева.

От Коледния базар и от специалните кутии гимназисти и учители събраха общата сума от 1100 лева. След това бяха организирани и редица други благотворителни дейности, за които разбрахме от страницата „Да помогнем на Мария“ във Facebook.

В град Пещера бе проведено благотворително парти в dance club HEAT на 29.11.2013. Клуб Заппа, Пазарджик, също се включи в инициативата.

Мария мечтае да се върне към своя живот... живот без кабели, без болници, без тежките и продължителни диализи. Просто живот без ограничения! Помогнете на Мария да сбъдне мечтата си!

Мария Даракчиева
BG19UNCR70001521000371 – в евро
BG15UNCR70001521000443 – в лева

Натали Калпакова, 8.в клас

ПО СТЪПКИТЕ НА ДВАМА УСПЕЛИ ПИСАТЕЛИ

На 08.11.2013 в читалище „Христо Ботев“ в нашия град се проведе литературна среща с Елена Хайтова и Никола Гигов – двама успели в своята сфера писатели. Срещата премина под надслов „Орфей и музиката“. Там бяхме и ние-журналистите от клуб „Училищни медии“,ученици от 8 а, б, г, е класове и нашите ръководители: г-жа Б. Лумбева и г-жа В. Топалова. В програмата участваха няколко деца от клуба в читалището, които поздравиха гостите и писателите със своето изпълнение на народни песни.

Елена Хайтова е дъщеря на прочутия писател Николай Хайтов и в голяма степен е вдъхновена от творбите на своя баща. Родопчанката е вярна на своите корени и споделя, че който е роден в Родопите, е тих, но много талантлив човек.Тя свързва планината с любов, романтика, извисеност и усещане за свобода.

Никола Гигов е поет, писател, учен, историк и публицист. Известен е по света с 15 международни награди, свързани с творчество и култура. Убедихме се, че е човек с изследователски дух, сякаш живял преди Омир и Орфей. Особено голямо признание за него е, че участва в световната класация „Великите мъже на 21 век“. Има хиляди страници в интернет и е удостоен с награда от „Кембридж“. Изнасял е лекции в много университети по света.

Хората, които присъстваха на литературната среща, бяха възхитени от словата на двамата творци. Човек от публиката, който е прочел всички техни книги до момента, сподели, че си заслужава да се прочетат.

Трябва да се гордеем с такива свои сънародници, които ни правят горди да се наречем българи!

Никол Карман, 8.а и
Евтимия Анова, 8.д клас

Богатствата на Пазарджик, които трябва да опознаем

На двадесет и девети октомври ние – учениците от 8.д и 8.ж клас, участващи в клуб „Ценности и човеколюбие“ от проект „Успех“ – посетихме къщата музей „Станислав Доспевски“. Къщата музей е голям културен паметник на родния ни град, а наша цел този ден беше да опознаем поне част от родната си история. Мисля един ден, като дойдат приятелите ми от Лондон, да им покажа това подредено с любов място, съхранило топлината на българския възрожденски дом.

Къщата музей е единственият в България дом на прочутия ни художник Станислав Доспевски. Сградата е построена по време на Възраждането. Всеки един от присъстващите беше впечатлен от различни части на дома. моя съученичка от 8.д клас дори сподели, че е удивена от картините. Сред тях се откроява „Доминика“, считана за българската „Мона Лиза“. Доминика, изрисувана на платното, е вдъхновена от красивата сестра на художника. В къщата всяка мебел е автентична и ни припомня културата на нашите съграждани, проявена като грижа за уюта на дома. Изумително е, че дори таваните са изрисувани от Станислав Доспевски – една от причините да посетите това място. Заслужава си!

Евтимия Анова, 8.д клас

КОЛЕДЕН ДАР

(по Иван Вазов)

Продължение от стр. 1

Покъртени обаче от недостойните несгоди на този свят, г-н и г-жа Юрданови възкликват от богатия си и уютен дом:

– Клетата Данчовица, какво ли чини сега?.. Видиш ли, Цанко, само техният комин не се пуши... – продума Невена замислено на мъжа си, без да дига очи от дрипавото прозорче на бедното жилище.

Мъжът й свали тогава поглед от върховете на Витоша и погледна живо към сиромашкия двор.

– Нещастната – промълви той, – и с пет деца още!... И в тая стаичка без огън натъпкани.

– Боже, защо ли даваш сиромаси! – извика неволно Вера и по лицето й мина нов облак от искрена скръб.

– И казват някои, че у нас нямало крайна сиромашия; навярно това се казва, за да се извиним, задето няма и милосърдие – забеляза Цанко.

По-голям ужас, отколкото болнавото и сухо лице на действителността, е да не удовлетвориш нагоните на суетата си, които манипулативно и свирепо те обезличават и те награждават за предаността ти с плодовете на едно щастливо-егоистично съ-неподобно състояние – празен поглед, неопределена мисъл и безгрижна разсеяност.

Обладават те приятни мечти за докосване до звездните идентичности на големите страни по света – да промениш простоватата си особа в чудновато утопичните облекла на френската мода, да подбудиш небивали импулси у замрялата ти душица чрез страстта на испанските танци, да освободиш робското си съзнание чрез дивата природа на руската култура и… накрая да загубиш ясната представа за своята си невероятна българска

принадлежност. Нечестна е била съдбата с твоята фантазьорска личност, като ти е поднесла пълната паница, ама не. Чуждата ухае и изглежда по-апетитно. Самозабравата е страничен, подъл ефект от пристрастието към чуждото благоденствие. Токувиж за миг се поозърташ и хоп, вече и паница нямаш. Хайде, почвай да се вайкаш. Къде ти беше по-рано умът? В стомаха. А сега за жалост е някъде навън. Бягай да го дириш, че шансът е един и то с недостатъчен лимит и за следваща безсмислена басня.

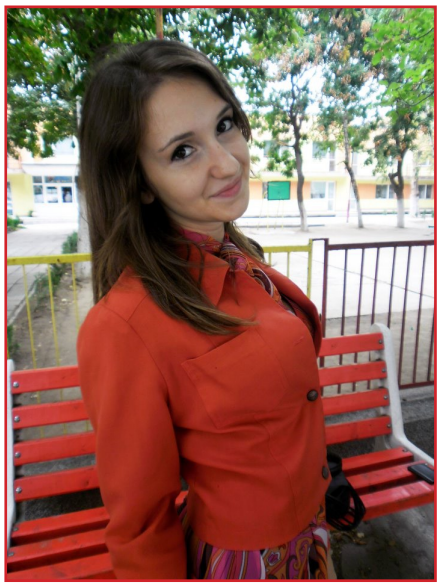
За щастие има и странно добри изключения на този необикновен свят. Тука, вижте, виждам зимна аномалия. Духовен сюрприз.

„Те лягат без огън, те срещат Рождество гладни... Толкова щастие при такова нещастие й се стори като едно престъпление. Сърцето й внезапно и болезнено се сви от мъка, сякаш че някакво угризение на съвестта я нападна... И у нея неволно желание оживя да се отклони от тия мисли, да се развлече с нещо друго.

Продължение на стр. 7

ЛИЦА ОТБЛИЗО

Ако немският ми е цел, то литературата ми е страст...

Анелия Стоянова е от онзи тип личности, които задължително трябва да опознаеш в живота – трудолюбива, артистична, широко скроена, пък и скромна! Не парадира с литературните си или езикови постижения и не очаква някой да я боготвори, защото прави всичко, за да се докаже пред самата себе си.

Поради някаква незнайна причина и зададох едни от най-баналните и същевременно трудни въпроси – като какъв човек се възприемаш? Тя самата си призна, че ще и отнеме известно време да ми даде сносен отговор, но смея да твърдя, че краткото чакане си струваше! Анелия се възприема като личност, която обхваща най-общо три подвида. Като за начало тя твърди, че се определя като един щастлив човек, макар че го е осъзнала чак сега, след като я попитах; като човек-търсач – постоянно да проучва дълбините на самата себе си и най-близките си. И на последно място- тя се причислява към онези така трудни хора, с които просто не може да се говори – предпочиташ да си отхапеш езика, отколкото да спориш с тях.

По някаква ирония на съдбата момичетата, които интервюирам в последно време, имат едно и също хоби – народни танци. Ани не се цепи от колектива в тази област – занимава се с народни танци вече 12-13 години и ги възприема като начин за комуникация със заобикалящия я свят. Ех, тази ръченица! Какво толкова и обичат? Шегувам се, разбира се. Ръченицата е върхът – и аз много я играех, като бях мъничка.

Като човек, който е учил немски език само две години /най-дългите две години в живота ми/, и който на драго сърце би сложил забрана за ученето му в училищата, нямаше как да не попитам какво точно е отношението на Ани към въпросния език. „Немският е моя цел и затова се стремя да съм сред най-добрите. Имам желание да уча в Германия и това ме мотивира да вложа максимални усилия в изучаването му.“ Е, погледнато по този начин, може да се каже, че целта определя средствата – и за тези, които не я познават, Ани е човек, който ще се бори до самия край, но ще постигне набелязаната цел. На такива хора се възхищавам! Без да се предава или да се оплаква, тя продължава на пред с високо вирната глава – няма какво да я спре! Освен може би липсата на муза. Да, това е пречка. Защото без значение колко си добър, ако не ти идва от вътре да напишеш било то есе, статия или доклад, няма как да се представиш в най-добрата си светлина. Самата Ани признава, че пише само когато и идва от вътре и е в постоянно търсене на вдъхновение. Може би точно тази и целеустременост е повод от скоро да я търсят за преводач: „Освен изпита за Deutsches Sprachdiplom, който всички фюрдери положихме преди месец, от скоро ме търсят и като преводач. Конкурсите, на които ходя, са литературни. Ако немският ми е цел, литературата ми е страст. Четене, писане... от всички страни.“ Какво повече може да иска един преподавател по литература или немски от един такъв ученик?!

Литературните и постижения се простират до там, че за втора поредна година спечели наградата „Милош Зяпков“ заедно с Николай Генов, тя за проза, а той – за поезия. И макар че тази година предполага, че е спечелила с разказа си Пеликан, по-трайни впечатления има от конкурса през 2012. Самата тя признава, че учителката и се е занимавала с всичко, а от нея се е очаквало просто да пише. В последствие дори забравила, че е участвала в конкурса, затова и дошло като гръм от ясно небе, когато и казали, че е спечелила първо място; все пак никой не очаква да спечели първото място от първия път! И подобно на спечелването на награда „Оскар“ тя отишла на специална церемония по награждаването. „Бях особено притеснена от факта, че трябва да присъствам на церемонията по награждаване, както и да кажа няколко думи на нея, но в последствие открих, че съм истинска късметлийка, че присъствам на такава литературна вечер с толкова много хора на културата.“ И като всяко първо нещо, първата спечелена награда оставя далеч по-силен отпечатък върху нея, защото „всичко първо е страшно вълнуващо и непредсказуемо. Не знаеш какво да очакваш“, както каза тя. Следователно при всяко нещо, което пък се случва повторно, емоциите са по-сдържани и зрели. За нея тези конкурси са начин за себеутвърждаване; да се докаже пред себе си и да се опознае по-добре – „нещо, което сякаш постоянно търся; ту го губя, ту пак го намирам. Всеки един успех, колкото и да е минимален, ми носи радост именно по този начин“. Още от деца ни учат да се радваме на малките неща в живота и очевидно Ани следва този принцип с пълна сила, защото все пак накрая се оказва, че малките неща са значимите – голямата машина няма да работи без малките зъбчати колела.

За човек като нея, който е постигнал доста за годините си, не можех да не я попитам как реагират съучениците и на тези нейни блестящи представяния. Все пак е факт, че доста често дори „приятелите“ могат да започнат да ти завиждат, ако се справяш далеч по-добре от тях. Ани е намерила компактно и просто решение – има тесен кръг от приятели. Това не значи, че въобще не отразява другите, но е далеч по-сдържана. И все пак не отхвърля вероятността някой от тях да и стане приятел един ден. Колкото до учителите, тя има приятелски отношения с тях и не смята, че се отнасят към нея по някакъв по-специален начин. Макар че сигурно всичките и преподаватели я обичат – кой не би обичал такъв отдаден на ученето човек? Та това е мечтата на всеки учител!

Бъдещето и като че ли е по-ясно от настоящето. Ани вече е избрала какво и къде ще учи, или поне има някаква далеч по-ясна идея от повечето. В тефтера за бъдеща реализация си е записала, че става гостенка на добрата стара Германия и ще се мъчи с медийните науки, тъй като и нея я влече журналистиката. Тук може би трябваше да я разпитам защо не се е записала и тя в журналистическия ни клуб. Не я попитах директно, но тя като че ли ми прочете мислите. Въпреки че обича да пише, смята, че ако го превърне в професия, няма да получава същото чувство на задоволство, няма да е толкова забавно и приятно. И точно поради тази причина е избрала да се реализира в Германия – там сферата на медийните науки е далеч по-широко дефинирана и има по-голямо поле за реализация. И все пак тя вече има опит в работата като журналист – известно време е писала статии за онлайн списание. И то не за да печели пари или слава, а просто за забавление. Намира повече удовлетворение в това да се запознае с някоя творческа личност, отколкото в парите: „Обожавам да се срещам с хора на изкуството, които да интервюирам.“ Но за по-близкото бъдеще, все пак има още време до кандидатстването и, тя мисли да продължава да ходи по конкурси, тъй като не смята, че и пречат по някакъв начин, а напротив – помагат и. „Някои ме вдъхновяват с темата си. Точно това търся – вдъхновение.“

За един творец вдъхновението е всичко. Ако не можеш да почувстваш проблема, по който пишеш, със сърцето и душата си най-вероятно няма да ти се получи добре. Дори и най-добрите се затрудняват понякога и е напълно нормално – всеки си има теми, които са му далеч по-приятни за писане от други. И в края на деня най-важното е да се чувстваш доволен от себе си, да знаеш, че си постигнал нещо и се чувстваш горд с това постижение. За всеки го има определени място и роля в света – просто трябва да ги намерим. На Анелия можем само да и пожелаем успех с реализацията в чужбина и да и стискаме палци да размаже конкуренцията. Макар че и без това тя пак ще се справи блестящо – някои хора просто са надарени да постигат много, без да влагат особено усилие.

„Когато светлината постепенно изчезва и непрогледният мрак отново заема полагаемата си роля, аз държа в ръцете си едно розово перо. Перо от пеликан да ме пази и подсеща, че всяко добро бива възнаградено.“ – Финалното изречение от спечелилия награда разказ „Пеликан“. Моят личен фаворит от невероятния сърцераздирателен разказ на Ани за един пеликан, който, дарявайки щастие и късмет на хората, се лишава от перата си и от силите си, стигайки до прага на смъртта, докато едно момиче не решава да му помогне. Разказ, който препоръчвам на всеки любител на онези творби, които се докосват до сърцата на хората и ни карат да се замислим.

Николета Гергова, 10.з клас

НАШИТЕ УСПЕХИ

Национално състезание по български език и литература

„СТЪПАЛА НА ЗНАНИЕТО“

Завърши първият предварителен кръг на националното състезание „Стъпала на знанието“. Замисляли ли сте се кои тръгват по стръмното? Разбира се, че това са умните и смелите, знаещите и можещите, а в нашето училище те са в изобилие. Участието ни в първия кръг доказва, че подготовката ни по БЕЛ е стабилна, че интерес да се съревноваваме има. И как не – състезанието те поставя в нова ситуация, показва ти какво може конкуренцията. Ако искаш да разбереш на какво място си в национален мащаб, непременно се запиши за повече от един конкурс.

Наша гордост сред явилите се 12-класници са Мариела Гавазова (95 т.) и Виктория Готева. От 10 клас похвалата заслужи Теодора Данаилова (87 т.).

Осмокласниците ни изненадаха с ентусиазъм за участие и най-много класирани – 12 от 15. Завидно е постижението на Иван Дянков, Иванка Ангова с 96 т. от 100 възможни; на Мария Ангелова (95 т.), Цветелина Келчева (92 т.), София Георгиева и Мария Ананиева с по 91 точки, Стойчо Стойчев, Евтимия Анова и Мария Димитрова с по 90 т. С над 85 т. се класират за националния кръг и 8-класниците Кръстина Стефанова, Георги Станков и Васил Бараков.

На тези, на които не им е достигнала смелост, припомняме: има още един предварителен кръг и за финалния спринт са нужни само 85 точки. За информация и записване се обръщайте към учителите Фани Попова, Диана Стоева и Бойка Лумбева.

НА ИГРИЩЕТО

На 4, 5 и 6-ти декември се проведоха няколко състезания по волейбол в зала „Хебър“, в които наши ученици от Езиковата гимназия се представиха достойно.

Мъжкият ни волейболен отбор взе първите места и през трите дни – първия ден срещу ПГМЕТ, втория срещу СОУ „Георги Бенковски“ и ПГИМ и третия (финален) – срещу гимназия „Иван С. Аксаков“. Състезателите са: Ивайло Гугалов, Симеон Марков, Димитър Вълков, Владимир Джуканов, Божидар Памукчийски, Денис Нончев, Асен Гаджанов, Мирко Минков, Заприн Игнатиев и Георги Сарафимов.

Женският ни отбор също се представи блестящо и с първи места през трите дни – първия срещу МГ „Константин Величков“, втория – ПГИМ и третият (финален) – СОУ „Д-р Петър Берон“. Състезателките: Вили Сотирова, Таня Янева, Ива Манова, Теодора Дулчева, Елеонора Стоянова, Елена Ваклушева, Никол Поюкова, Дани Йорданова и Александра Стоянова.

Красимира Милчева, 10.в клас

Мис Чаровна Усмивка

Тазгодишната „Мис Чаровна Усмивка“ е Мирела Долашкова от 12.в клас! Тя е един наистина много позитивен човек и общуването с нея по време на проведеното интервю ме зареди с удовлетворението, че в нашата гимназия има такива сладки сладкиши. С вълнение споделя, че е много приятно изненадана от получената номинация и че зад Усмивката ѝ се крият различни чувства – „радост, дивотия, лиготия...“. Мирела с радост, но и щипка тъга казва, че в ЕГ е имала незабравими моменти и хората в училището наистина ще ѝ липсват. Апелът ѝ към учениците и най-вече към осмокласниците е да оценяват и да се наслаждават на всяка една изминала година в гимназията, защото „нямат идея колко бързо ще мине времето.“. На въпроса, като каква би определила себе си, миската отговори, че не би успяла да се опише правилно, а точните хора са именно нейните най-добри приятели. Една от мечтите ѝ е да погали жираф и смята съвсем скоро да я осъществи.

Зад Усмивката на Мирела се крие една сериозна дама, която има ясна представа за своето бъдеще: желае да учи медицина и да стане прочут лицево-челюстен хирург, специализирал в Германия и живеещ в Русия.

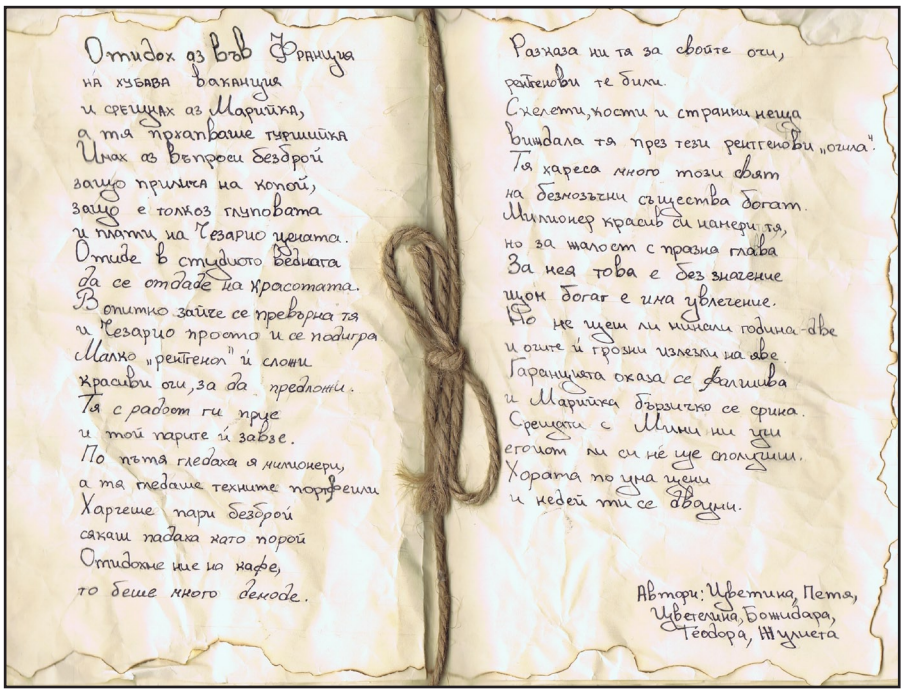
Журналистическият екип на ЕГ ѝ пожелава много успехи във всички начинания и безброй поводи за Усмивки. На добър път с УСМИВКА, МИС УСМИВКА!

Цветелина Георгиева, 10.з клас

„ДАМАТА С РЕНТГЕНОВИТЕ ОЧИ“ – СВЕТЪТ НА ЛЪСКАВАТА БЕЗДУХОВНОСТ

„Смехът е светлина, а не дребнаво хихикане“
Светослав Минков

СЪВРЕМЕННИЯТ ЧЕЗАРИО ГАЛФОНЕ

XX век донесе на човечеството огромни постижения на научния и техническия прогрес. Същевременно с това обаче съвременната техническа цивилизация стана една от причините за повсеместна бездуховност и обезличаване на човека. С послание за осмисляне заплахата от унищожаване на истинските стойности на живота, Светослав Минков създава разказа „Дамата с рентгеновите очи“. Не срещу науката и техниката, а срещу псевдонауката и псевдокултурата се изправя писателят. Своето послание той отправя към нас най-вече с образа на „гениалния маестро“ на женската красота Чезарио Галфоне.

Едва ли, когато е създал разказа, писателят си е представял каква многохилядна армия от „галфони“ ще завладее нашия живот. Подобно на Алековия Бай Ганьо, и героят на Светослав Минков е получил многобройни превъплъщения. И ако „Институтът за красота” на маестрото е само един и само за хайлайфа, днес няма населено място без подобни „институти“. И ако неговите открития са само „рентгеновите капки“ и „серум от патешки мозъци“, откритията на някои „съвременни учени“ достигат до създаване на „елексири за вечна младост“. А производството на препарати за разхубавяване, за нестареене е цяла една индустрия.

Истинско „чудо“ на тази индустрия стана силиконът, който многобройна армия от пластични хирурзи използва, за да коригира „дефектите“ на женските тела.

Според изследвания обаче 58% от подложилите се жени на хирургическа намеса са получили усложнения и заболявания.

И сякаш излезли от конвейер, по реалита, светски партита съвременните Мими – Тромпеевки демонстрират своите „прелести“. Съвременният Чезарио Галфоне използува глупостта, полуграмотността, наивността, за да създаде един нов модел жена, „образец“ на съвременност, освободеност и разкрепостеност. Подобно обаче на своя прадядо, съвременният Чезарио Галфоне служи не на женското съвършенство, а на своите собствени интереси и стремеж към забогатяване.

„Загрижен“ за здравето на човека, той създава „сиропи за кашлица за цялото семейство“, „магнитни наколенки и космодискове“ и всевъзможни методи и средства за „лечение“ на човека. Пръв помощник на съвременния маестро е рекламата. Милиони левове се хвърлят за рекламни стратегии, за режисирани клипове, от които познати лица от сериали и реалита призовават с фалшиви усмивки зрителите да се възползуват от „съвременните постижения“. Огромни афиши и рекламни билбордове на всяка крачка преследват човека с основната цел – да го манипулират, убедят в достойнствата на рекламирания продукт. Основен манипулатор на общественото мнение днес е телевизията.

Все с цел да ограбят наивниците, алчни хора от екрана на много телевизии, разни магове и екстрасенси леят медни слова и предвиждат скорошно оздравяване на болни, много късмет и богатства на други, любов и благоденствие. А телефоните звънят и пълнят с левчета от SMS джобовете на десетки измамници.

Възмутително и нагло от екрана се обещават лесни печалби от телевизионни игри и забави. Стотици са измамените и ограбените.

На зрителите се внушава, че само с едно позвъняване могат да станат богати и щастливи.

Днес Чезарио Галфоне се чувства господар в обществото. Той е нагъл и безочлив, циник и престъпник. А борбата с него е трудна, както е трудна борбата с байганьовщината. Двамата герои са се прегърнали като братя и в битката с честността и разума не подбират средства. Най-трагичното нещо е, че те побеждават доброто и красивото.

Петко, Георги, Даниел и Стилян, 8.б клас

Бориславa Бориславова, 8.а клас

МИНКОВ В БЪДЕЩЕТО

ИСКАТЕ ЛИ СРЕЩАТА НА ФАНТАСТИЧНОТО И РЕАЛИСТИЧНОТО:
ЧЕТЕТЕ МИНКОВ!
ИСКАТЕ ЛИ ДА ОТКРИЕТЕ КРИЗАТА НА ЧОВЕШКОТО В СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ:
ЧЕТЕТЕ МИНКОВ!
ИСКАТЕ ЛИ СМЯХ ЗА ОБОДРЯВАНЕ И ПРЕЧИСТВАНЕ:
ЧЕТЕТЕ МИНКОВ!

Материалите са част от работата по литературния проект: „Нашата среща с лъскавата бездуховност“. Ръководител на проекта Б. Лумбева

ЧОВЕШКОТО СЪРЦЕ

Нищо не е вечно,
дори сънят вековен!
Само камъчето речно
краси мътните води,
когато дори слънцето не блести
из дивите гори!

Безцветните стени
на панелени постройки
държат, изстискват
на човека душата,
приковали му краката,
а уж хванали го нежно за ръката!

Не може да влезе слънце,
въздухът липсва,
умората вписва.
Идеята се въздига,
когато навън се чува плач на чучулига!

Огънят на раздора
нови порти отваря,
пред които най-малкият
съумява да оцелява.

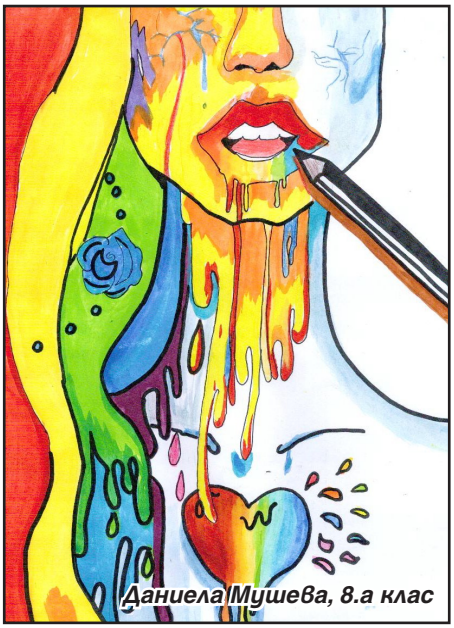
Душата се задушава,
иска победа –
никой не я гледа,
бучи и свети,
разруха и позор царят в новия-стар дом.

Човекът се пробужда от съня вековен –
най-малкото в деня дъждовен.
Проницава: не иска вече къща!

Нищо не е вечно –
разбива стените си.
Иска да се върне в горите си.
Да нагази в мътните води,
да извади речното камъче.
Това му трябва на човека, за да разбере
какво е неговото сърце.
Накъде го зове.

Дали от лед е сковано,
или от слънце огряно?
Може ли да прощава,
или просто тъне в забрава?

Габриела Петракова, 8.г клас

Даниела Мушева, 8.а клас

КОЛЕДЕН ДАР

(по Иван Вазов)

Продължение от стр. 3

Душа суетна, но природно добра, слаба и впечатлителна, каквато беше, тя сещаше, че не беше добре да бъде толкова благополучна, когато в света има толкова страдания, че трябваше нещо да стори, нещо за тия страдания, но нямаше кураж, нито привичка да се потопи смело в тоя друг, невесел мир на човешките бедствия. Защото не стига да имаш желание и даже да имаш възможност, за да правиш добро – трябва и да смееш да го правиш... Защото да струваш доброто, както всеки светъл подвиг, изисква известна доза храброст, почти героизъм... Само злото се върши лесно и даже несъзнателно, затова и областта на неговото царуване обзема цял свят. И Вера, под натиска на тежките мисли, които й притискаха мозъка, с неволна радост чу стъпки, че идат към вратата. Тя се зарадва на случая, който идеше да я развлече... Вероятно Цанко идеше с блестящия си дар.

Вратата се отвори. Вместо Цанко влезе Данчовица и с нея петте й деца. Вера не можеше да ги познае! Те бяха пременени с нови дрешки, всички в топли кожухчета, радостни и усмихнати.

– Бог да ти го върне сто пъти и да те зарадва, както ти нас зарадва, господарко – каза Данчовица просълзена – сполай ти, че ни смисли и не ни забрави срещу божия ден... Господ и света Богородица да те благославят, дето ни облече и ни прати кола дръвца и ядене, та да посрещнем Коледа. Сега и нам се вярва, че Господ се ражда...

Вера зяпна от удивление… В същия час вратата се отвори и там се появи усмихнатото лице на мъжа й, който се спря и хвърли щастлив поглед на трогателната сцена, която сам беше деликатно подготвил.

Вера се сети. Това било сюрпризът! Тя се спусна към Цанка просълзена и го целуна по челото с една звънлива, дълга и мълчалива целувка.

Тая целувка беше най-чистата, най-благородната, най-блажената, с която някой съпруг е бил надаряван от съпругата си.“

Вера откри топлата вода, извираща от дворчето на душевния й дом, със своите си очи, красящи лицето на съпруга й. Защото двамата са една реалност в пълнотата на названието „Човек“ Но не е възможно човек да бъде, ако в него не гори пламъкът на живата душа. Иначе би било просто едно примитивно същество на произвола на оцеляването. Живата душа, вярвам, ще се съгласите, е сложно постижима хармония между сърцето и ума. А неразумното угаждане на вечните капризи на стомаха би могло само да разстрои вниманието ни и да замъгли съзнанието ни, като ни помогне да кривнем от пътя към великото личностно човешко самопостигане.

Накладете огъня и подредете празничната трапеза! Побързайте! На прага звънят животоподдържащите потребности на душата ви. Целта им е простичка – да запълнят празните блюда и места на масата и да разгорят огъня на живота у тъй блуждаещото се безцелно ваше неповторимо естество. И гледайте добре да заключите и изолирате дома си, че обрати са допустими. Но, вярвам, за вас е отредена щастливата развръзка към пълноценен и благословен Край!

Спаска Иванова, 10.в клас

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:
Гл. редактор: Бойка Лумбева
Редактори: Цветелина Георгиева, Спаска Иванова, Николета Гергова, Красимира Милчева, Никол Карман, Ефтимия Анова, Натали Калпакова, Диляна Желяскова
Фоторепортери: Даниела Трифонова и Цветан Карабойчев
Предпечат: Наталия Илинова-Кръстева
Адрес на редакцията:
гр. Пазарджик, ул. „Пирдоп“ №1, ЕГ „Б. Брехт“, e-mail: eg_obektiv@abv.bg
Печат: Беллопринт, тел.: 44 04 00
www.belloprint.com

12.в клас – един голям задружен клас, който споделя, че има много неща в гимназията, които е трудно да бъдат забравени. „В съзнанието на всички ни изниква прословутият израз "Macht alles zu!". С вълнение си спомнят екскурзията в осми клас, вкусните закуски в стола и разбира се, не на последно място задружното бягане от часовете. Първият им учебен ден като млади гимназисти преминава в опознаване поради отсъствието на учителката им, а това помага за създаването на истински приятелства. Истинските приятелства, които се надяват да продължат и след завършването. През годините не си спомнят да са имали много трудни моменти, но са били стреснати от смяната на учителя им по математика в десети клас и последвалата „лавина“ от контролни. Бързо са преодолели този момент и сега са „Кой от кой по-добър математик!“.

С класния си – г-н Пампов – са в отлични взаимоотношения. Позитивни емоции са останали у тях след „скромното“ събиране на класа за края на учебната 2012/2013 г. – една наистина паметна вечер. Смятат да запазят в тайна песента, с която ще бъдат изпратени на тържеството“ Последен звънец“.

12.в – това са хора, изпълнени с позитивизъм и най-искрено се надяват да запазят хубавите емоции и приятелски взаимоотношения в бъдеще. Ние – журналистите, също ви желаем много успех и на добър път! И помнете: Важно е Винаги Всичко да Ви Вълнува, Високото да Ви Въодушевява!!!

Цветелина Георгиева 10.з клас

12.г клас – Разединението пробужда силата.

Представете си, че сте се втренчили в един изключителен шедьовър на абстрактното изкуство. Картина, в която цари пълен хаос и липса на всякаква хармония в тоналността на цветовете. Сякаш сте оставили един лист навън и с течение на 5 години всякакви метеорологични условия неизбежно и спонтанно са подхвърляли по някой и друг уникален излишък от съвършено тайнствената си и пленяваща природна същност.

Да. Все още се намирате в оковите на човешкото ви любопитство, което пробужда във вас бурен огън на ентусиазъм и вълнение, който сякаш с всяка изминала секунда се разпалва все повече от страстната стихия на природната гениалност. Но сякаш нещо не е наред. Точно в средата се виждат ръбове на набръчкани следи от безмилостно стъпкване. Това е то, мощта на немския. Нокаутира те бързо и насмешливо, за да те мотивира да го покориш с непобедимия потенциал на интелекта. И на помощ винаги се притичват общите сълзи на изтощението, които неминуемо, благодарение слънчевите лъчи на приятелството, се превръщат в освежаващ и преобразяващ дъжд. Дъжд, който обновява и презарежда с нова жажда за живот онова съвсем малко семенце да покълне и да се превърне в красив и неповторим житен клас, който носи във всяко едно свое зрънце спомена: „Не може да се каже, че сме били много задружен клас, рядко сме били на едно мнение, но това е, защото сме доста различни характери. Като цяло в началото, когато сме били още плахи, за да се бунтуваме, и сега в края, когато вече сме пораснали и надраснали тези неща, може би приличаме на истински клас.“

Вижте! Там горе на жицата! 25 прелестни бели лястовици гледат любознателно и някак нетърпеливо привлекателния житен клас. О, скоро всяка една от тях ще грабне своето житце и ще го понесе по пътя на приключенията към необятния и светъл хоризонт на действителността. А немалка част от заслугите за неминуемото благополучно бъдещо пристигане приляга да отделим на г-жа Белева, която чрез своите точни познания е „една от малкото учителки, които могат да те научат на математиката, наречена живот“.

Хей, драги човеци! Да, вие, от 12 г. Стига сте се любували на пленителните образи в тази реална огледална картина на атрактивните ви личности. Закъснявате. А дълъг път ви чака. „Хайде със здраве!... Все по теля, все по теля!“

П. П.: Искрени благодарности към всички отдадени на работата си земеделци, които са успели успешно да поддържат плодородна почвата около Клас 12 г. през изминалите гимназиални години. – г-жа Бойчева, г-жа Попова, учителите по немски език и всички останали добри души.

Спаска Иванова и Александра Старева, Х.в клас